

The Hidden Splendor #14 vraag 2 en 3
Er is geen tijd meer voor trucjes.

Vraag 2

GELIEFDE OSHO

WAT IS TOCH DIE GIEGEL ONDERTOON IN MIJN HART, STEEDS ALS IK VOEL DAT U DE HELE WERELD ALS TRUCJE TOT GROEI GEBRUIKT, EN DAT U ONS ALS TRUCJE VOOR DE HELE WERELD GEBRUIKT? ZOU U HIER IETS OVER WILLEN ZEGGEN?

Sarjano, je moet dat giechelen in je hart stoppen. Dit is geen trucje. Er is helemaal geen tijd meer voor trucjes. Je giechelen is enkel maar een rationalisatie: je wilt niet geloven dat de wereld eindigt, omdat je niet wilt veranderen. Je zou willen dat ik tegen je zeg dat dit alleen maar een trucje is, zodat je kan ontspannen -- ontspannen in je vastgeroeste manier van leven. Maar ik kan niet tegen je liegen.

Als ik iets als een trucje gebruik, zal ik je zeggen dat het een trucje is. Maar dit is geen trucje, om via jou de wereld te veranderen, of jou via de wereld te veranderen. Ik verklaar enkel maar een zeer droevig feit. Jouw giechelen is niets anders dan een poging om de impact die ik probeer te creëren weg te moffelen. Giechel over van alles en nog wat, maar niet over je transformatie. Dat soort giechelen is je onbewuste die je voor de gek houdt, je vertelt, dat er wel iets zal gebeuren, dus je hoeft je geen zorgen te maken.

Het onbewuste wil niet verdwijnen. Je onbewuste is negenmaal groter dan je bewuste; en negen keer machtiger ook. En je moet er echt voor waken niet in de greep van dat machtige onbewuste te vallen; het zal anders alle deuren, alle mogelijkheden, alle potentie tot transformatie sluiten.

Ik ben totaal voor je giechelen over alles wat er in de wereld gebeurt, behalve over de transformatie die er in jou nodig is. En het probleem is dat je over wereldse zaken erg serieus bent, maar over je eigen innerlijk niet.

De Poolse paus komt tijdens zijn wereldreis aan in Amerika. Als hij uit het vliegtuig stapt staat er op de landingsbaan een mensenmenigte vlaggen te zwaaien, en te schreeuwen, "Elvis, Elvis!" De paus kijkt ernaar, vol van heiligheid, kust de grond en zegt zachtjes, "Mijn kinderen, kijk: Ik ben Elvis niet, Ik ben de paus."

Hij komt de luchthavenhal binnen en ziet een massa mensen daar staan, die dansen en met vlaggen zwaaien en tegen hem schreeuwen: "Elvis, Elvis!" Een beetje verontwaardigd zegent hij de mensen en zegt heel zachtjes, "Oh nee, mijn dierbare schapjes, Ik ben Elvis niet, ik ben de paus."

Even later, toen hij eindelijk bij zijn hotel aankwam, kon hij zijn ogen niet geloven: in de hal van het hotel waren honderden mensen bijeengekomen, die met vlaggen zwaaiden en schreeuwden, "Elvis, Elvis!"

Een beetje verward nu, sluit hij zijn handen, maakt een kruisteken, en glimlacht zo goddelijk als maar kan en zegt, "Nee, mijn lieve lammetjes. Nee, Ik ben Elvis niet, Ik ben de paus." Hij raapt zichzelf bij elkaar, gaat hij naar boven naar zijn suite, opent de deur en ziet twee prachtige naakte vrouwen op bed, die met vlaggen zwaaien en extatisch schreeuwen, "Elvis, Elvis!"

Onmiddellijk springt hij uit zijn kleren en begint te zingen, "You ain't nothing but a hound dog ..."

Je onbewuste is altijd aanwezig, zo krachtig, dat als het ook maar een kans krijgt -- paus of geen paus -- het onbewuste zal de winnaar zijn. Je zult je bewuste zodanig sterk moeten maken, dat het onbewuste beetje bij beetje zwakker wordt en uiteindelijk sterft. Dat is de betekenis van hen die verlicht zijn: wiens onbewuste verdwenen is, wiens hele wezen vol met bewustzijn is. Wat ik ook zeg, het is mijn absolute heldere visie dat de wereld op zijn einde loopt. Giechel het niet weg. Ga niet op zoek naar rationalisaties; die zullen niet helpen. Er is geen tijd meer om te verkwisten in onbewuste troost. Een directe transformatie is nodig; het heeft een urgentie die de mens nog niet eerder heeft gezien. Op een bepaalde manier heb je pech dat er gauw geen toekomst meer zal zijn. Maar op een andere manier heb je heel veel geluk, omdat deze crisis zo ontzettend groot is -- het kan je wellicht helpen om wakker te worden.

Vraag 3

GELIEFDE OSHO,

VAAK IS HET ZO, DAT ALS IK NAAR DE LEZING GA, IK EEN BEPAALD SOORT VAN HERKENNING BIJ U ZOEK, DAT U VAN MIJN BESTAAN AFWEET -- EEN BEPAALDE BLIK, EEN HANDGEBAAAR, MISSCHIEN EEN BEANTWOORDE VRAAG. U REAGEERT HIER NOOIT OP. IK VOEL DE SPANNING EN DE PIJN WAT DIT VERLANGEN IN MIJ CREËERT, IK HUIL EN ONTSPAN DAN. EN DAN IS ER EEN OPENING, EN KIJKT U IN MIJN RICHTING. OSHO, MOET IK ALTIJD DOOR DIT SOORT PIJN EN TRANEN HEEN GAAN OM BIJ MIJN INNERLIJK ZIJN TERECHT TE KOMEN? MIJN CONDITIONERING IS JOODS -- KAN DAT ERMEE TE MAKEN HEBBEN?

Prem Indivar, dat je conditionering Joods is verklaart alles. Maar je vraag kan de vraag van velen zijn. Je zegt, "Vaak als ik naar de lezing ga, zoek ik een bepaalde herkenning." Dit is één van de ziektes van de ziel. Het hele bestaan bevestigt je -- de vogels door middel van hun zingen, de bomen door middel van hun bloemen, de zon door de zonnestralen, de maan door haar schoonheid -- allemaal herkennen ze je. Je bent het alleen maar vergeten. Je wilt een herkenning op een menselijke manier; misschien in woorden.

Het bestaan is stil, de herkenning is stil. Alles wat je moet weten om de herkenning te begrijpen, is stil te zijn.

Ik heb je wat mij betreft, alleen al door je te initiëren in het mystieke pad herkenning gegeven. Ik heb niet gevraagd of je het waard bent of niet, of je het verdient of niet. Ik heb je spirituele potentieel zonder enig onderzoek, zonder enige test herkend.

Je zegt "...een teken dat u mij ziet, dat u van mijn bestaan weet -- een blik, een handgebaar, misschien een beantwoorde vraag." Ik weet dat je bestaat -- en wat ik alsmaar probeer te zeggen is dat je niet zou moeten bestaan; dat dat niet je ware bestaan is; dat is je ego, je lijdt aan een minderwaardigheidsgevoel. Ik wil dat je dit ego dropt, wat alsmaar hongerig naar herkenning is. Het moment dat je het dropt, zul je direct de herkenning zien.

Je zegt, U reageert hier nooit op. Ik voel de spanning en de pijn wat dit verlangen in mij creëert, ik huil en ontspan dan." Als je je eigen vraag zorgvuldig begrepen hebt, zul je zien dat het antwoord er al inzit: je huilt en ontspant dan. "En dan is er een opening, en kijkt u in mijn richting." Als je ontspannen bent, dan is het hele bestaan enorm blij. Het is niet alleen ik die naar je kijkt, alles kijkt naar je. De reden is je ontspanning, de reden is je huilen; je tranen

reinigen je, je ontspanning staat niet toe je ego vorm te geven. En je hebt het geheim ontdekt -- dat ik in je richting kijkt

“Osho, moet ik altijd door dit soort pijn en tranen heen gaan om bij mijn innerlijk zijn terecht te komen?” Dat hangt helemaal van jou zelf af. Als je dat fijn vindt, als je het op deze manier wil -- alleen dan, zou je door pijn en tranen heen moeten gaan. Anders kan je ook door middel van lachen, zingen en dansen gaan. Waar het om gaat is dat door pijn en tranen, of in zingen en dansen, het ego verdwijnt -- de keus is aan jou.

Ik heb eens gehoord, een man las in een restaurant op een reclamebord de tekst, “U bent welkom hier, en voelt u zich hier vooral thuis. Kom binnen; geef ons tenminste de kans u te bedienen.”

De man ging naar binnen. De bediende kwam en de man bestelde vier aangebrande chapattis. De bediende kon niet geloven wat ze hoorde -- “Met groenten zonder zout,” zoiets. Ze zei, “maakt u een grapje?”

“Nee,” zei hij, dus ging ze de chapattis bakken en bracht ze de borden, met een vreemd gevoel over de hele gang van zaken -- wat is dat voor een man? En toen vroeg ze, “had u nog iets anders gewenst?”

“Ja,” zei hij, “ga tegenover me zitten en begin te zeuren.”

“U bent wel een hele vreemde gast,” zei ze. “Hij zei, “Ik ben geen vreemde gast -- op uw reclamebord zegt u ‘U zult zich hier thuis voelen’ en dat is wat ik wil.”

Dat is wat er thuis gebeurt, aangebrande chapattis, groenten zonder zout, alles verkeerd -- en uiteindelijk mijn vrouw die tegenover me gaat zitten zeuren. Omdat ze zo zeurt, kan ik niet eens zeggen dat de chapattis aangebrand zijn, dat er geen zout is...” Het is aan jou: beiden zijn mogelijk. Je kunt ontspannen door middel van pijn en tranen ...maar dat is geen goede keuze. Je kunt je ook ontspannen zingen, dansen, vieren -- en ontspanning komt. Probeer de andere manier. Je zegt, “Mijn conditionering is Joods. Kan dat ermee te maken hebben?” Zeker. Maar zodra je een sannyasin bent geworden ben je niet Joods meer. Een sannyasin is simpelweg een mens. Je conditionering is er, maar liever dan doorgaan met tranen en pijn, begin te zingen en te dansen. Zelfs als het in het begin een beetje vreemd voelt, de conditionering kan veranderd worden; je kan gedeconditioneerd worden.

Aan het einde van de medische keuring, riep de dokter de patiënt in zijn kantoor bij zich met een ernstige blik op zijn gezicht. “Ik vind het vervelend je dit nieuws te brengen Fred,” zei hij, “maar ik ben bang dat je nog maar zes maanden te leven hebt.”

“Oh mijn God!” hijgde Fred die verbleekte. Toen het dubbeltje van het nieuws viel zei hij, “Luister dok, je kent me al heel lang. Heb je misschien wat tips voor me, hoe ik het meeste kan maken van de tijd die me nog rest?”

“Ben je ooit getrouwd geweest?” vraagt de arts.

Fred zegt zijn hele leven vrijgezel geweest te zijn. “Misschien is het een idee om een vrouw te nemen,” suggereert de dokter. Je zult uiteindelijk ook iemand nodig hebben in de laatste dagen van je ziekte.”

“Dat is een goed punt, dok,” zegt Fred. “En met nog maar zes maanden te leven, zal ik maar het beste van die tijd maken.”

“Mag ik je nog één suggestie doen?” vraagt de dokter.

“Trouw een Joods meisje. ”Hoezo, -- een Joods meisje?” vroeg Fred zich af.

“Die zes maanden zullen dan op zes levens lijken,” zei de dokter.

De keus is aan jou, maar mijn suggestie is: je bent met een Joodse conditionering getrouwd geweest; ga nu scheiden. Wees gewoon maar mens, ga vieren, dansen, zingen. En als er tranen zijn, laat die dan van blijdschap zijn, van vreugde, of vrede, of stilte. En het moment dat je je ontspannen voelt zal extase van alle kanten binnenkomen. Niet alleen ik, maar het hele bestaan zal je herkennen. Extase anders uitgelegd: een herkenning van het hele bestaan dat je nodig bent, dat je mooi bent, dat zonder jou het bestaan armer zal zijn.

Oke, Vimal?

Ja, Osho.